

Tweedeling of juist samenwerken?

DOOR SANNE-LOT VAN ULZEN

Sanne-Lot van Ulzen houdt zich bezig met het inrichten van vakanties voor gezinnen met autisme en is tevens manager van een callcenter. Schrijven is een van haar grote passies.

Ik schrijf nu een tijdje deze column en het is ontzettend leuk dat ik van ouders zulke positieve reacties krijg. Een moeder schreef me eens dat ik op het prikbord in haar keuken hing. Prachtig vind ik dat. Ik geniet daar echt van. Kennelijk is er herkenning. Soms krijg ik ook een bozige reactie, die is dan van een professional. Ook deze reacties zijn zeer welkom.

De tweedeling tussen ouder en professional is breed verspreid, ik hoor het veel vaker. De ouders herkennen wat ik schrijf, de professional niet. De ouders worden, net als ik, soms boos (uit verdriet en onmacht) over de manier waarop hun kind behandeld wordt binnen instituten als kinderpsychiatrie, onderwijs, MKD's, et cetera. De professional is vervolgens wél tevreden over zijn eigen handelen. Stel je eens voor hoeveel ouders 's avonds aan elkaar vertellen hoe hun kind die dag weer eens niet begrepen is, terwijl er misschien wel evenveel professionals op hetzelfde moment thuis vertellen hoe goed ze geweest zijn voor deze zelfde kinderen.

Eigenlijk heel vreemd. We (dat wil zeggen de ouders) vergeten immers dat de professional geen slechte intenties heeft. Het doel van iedereen is hulp bieden aan het kind, de weg ernaartoe staat ter discussie. Ik denk wel dat ouders en professionals op verschillende golflengtes zitten, waardoor ze elkaar niet altijd begrijpen. Een ouder denkt vanuit de emotie, kent zijn kind, vecht voor zijn kind, ziet mogelijkheden, heeft geen tijd te verliezen, zeker niet bij jonge kinderen, wil zijn kind gelukkig zien. Een professional denkt meer vanuit de ratio, kent het kind van een afstand, gaat eerder uit van zijn eigen kennis (hij heeft ervoor gestudeerd tenslotte) dan van de visie van de ouders, heeft veel meer een langetermijn-perspectief. Een ouder wil maatwerk, maar een instelling zal eerder denken in grote getallen om iets organisatorisch mogelijk te maken.

Het lijkt me belangrijk om meer tot elkaar te komen, maar hoe? Hoe kunnen we zo met elkaar samenwerken dat het kind er beter van wordt? Vanuit mijn managementervaring (ik doe eigenlijk niet anders dan problemen oplossen in teamverband) wil ik wel een paar tips geven over de manier waarop je samen tot oplossingen kunt komen.

Laten we ons als ouders en als professional realiseren dat ons doel hetzelfde is, namelijk het ontwikkelen van het kind. Mocht iemand dit niet geloven, bespreek het dan.

Ik zou alle ouders willen adviseren om bij verschil van inzicht geen gesprek aan te gaan vanuit boosheid. Laat eerst de woede zakken, zet het op papier, ga dan pas in gesprek. Leg vervolgens altijd aan de hand van concrete voorbeelden uit waar de onvrede zit. Leer ook nee zeggen als je iets niet wilt, bijvoorbeeld als een speltherapeut op een manier met je kind omgaat die je onprettig vindt, leg uit waarom. Alleen kritiek geven is veel gemakkelijker dan vertellen hoe het wél zou moeten gebeuren.

Aan de professionals wil ik adviseren om er eens vanuit te gaan dat de ouders de echte kenners zijn. Zeg voor een gesprek tegen jezelf dat je het geluk hebt om eens met een echte deskundige te spreken. Ga er vanuit dat alles mogelijk is. Als een ouder met een therapie komt die je niet kent, kun je zeggen dat je het niet kunt bieden of je kunt aan de ouder vragen om meer informatie. Ik begrijp best dat het geven van muziektherapie aan één kind moeilijk te organiseren is, maar in dat geval kun je ook de ouders betrekken bij de organisatie, meestal zijn die best bereid om mee te werken, het is tenslotte hun eigen kind.

Op deze manier helpen we elkaar en verbeteren we de praktijkkennis over autisme. En dus de mogelijkheden om onze kinderen later in de maatschappij een plaats te geven. Voor meer advies ben ik altijd bereikbaar. ■

Zie ook het weblog op www.sannelot-van-ulzen.nl